Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

50

Aventuri la Singapore

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
0. Epava misterioasă.
1. Profesorul Barner.
2. Castelul din Mare.
3. Taina Chinezului.
4. Jonca enigmatică.
5. Monstrul sfânt.
6. Satul groazei.
7. Demonul fluviului.
8. Descoperirea doctorului Jellot.
9. Piraţii crucii.
0. Corabia-fantomă.
1. Călăreţul valurilor.
2. Jonny din Sumatra.
3. Rechinul uriaş.
4. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mării lor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Fumolu-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42 In lupta cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.
45. Lupte sângeroase.
46. Eroul Bulu.
47. Pe insula Dracului.
48. Piraţii chinezi.
49. Dincrea unui tată.
50. Aventuri la Singapore.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 50

AVENTURI LA SINGAPORE

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI.

SUBMARINUL ÎNAINTĂ LINIŞTIT pe apa încreţită de unde se îndrepta spre „Insula odihnei”, căreia camarazii îi duceau dorul, după atâta lipsă. Toţi erau veseli, cu sufletul împăcat; făcuseră iară o faptă bună, pe lângă atâtea altele din trecut.

Aveau cale lungă înaintea lor, ceea ce te îngăduia să se odihnească în voie, după frământările prin care trecuseră. Cei care nu erau de serviciu stăteau întinşi în hamacuri sau citeau în

cabinele lor. Numai George se închisese cu doctorul în cabina acestuia, unde nu erau turburaţi de nimeni; pentru tânărul nostru erou devenise o trebuinţă sufletească să asculte povestirile aventurilor din tinereţe ale savantului medic, iar acesta simţea şi el plăcere să reîmprospăteze vremurile acelea când cutreiera pământul în tovărăşia bunului său prieteni Marian Farrow, fratele căpitanului „Dox”-ului. Nu se lăsă mult rugat nici de data aceasta şi reluă firul povestirii întreruptă din pricina aventurii cu lordul Steavens:

«Gând intrarăm în camera de lucru a lordului Abednego, acesta izbucni în râs, sări de pe scaun şi ne strânse mâinile cu căldură:

— N-am ce zice, exclamă el. Prin, multe aţi trecut cu prilejul liberării scumpei mele fiice din mâinile bandiţilor galbeni, Ah! L-aţi adus şi pe Pongo.

— Fii bine venit, prietene!

Credinciosul negru se simţi foarte stingherit, căci el fusese acela care o răpise pe Ellen Abednego. Deşi mai târziu o ocrotise faţă de gândurile rele ale foştilor săi stăpâni. Lordul îl bătu pe umeri însă şi zise:

— Îmi închipui lesne, domnilor, că Pongo a adus la îndeplinire fapte uimitoare. Vă rog, povestiţi-mi şi mie, sunt foarte curios să aflu ce-a fost. Nici nu vă daţi seamă cum am rămas când am prins o radiogramă a autorităţilor franceze, prin care se vestea că aţi fugit de pe „Insula dracului”. Nu ne puteam explica cum aţi ajuns puşcăriaşi.

Marian îi povesti pe scurt păţaniile noastre din clipa când ne despărţirăm în Singapore, pentru a pleca în Sumatra, unde aveam de gând să prindem un rinocer; luptele noastre cu Bataşii, fuga spre coasta mării, vasul părăsit de care dădurăm acolo, cu căpitanul lui legat în cabina tăinuită. Apoi taifunul care ne târî până în Marea Chineză de Sud, întâlnirea cu vasul de război francez şi condamnarea noastră ca piraţi. După aceea fuga de pe „Insula dracului”, întâlnirea cu piraţii chinezi şi salvarea noastră de pe goeleta naufragiată de către canoniera engleză „Falcon”, care ne aduse la Singapore.

— Ei drăcie! murmură lordul Abednego. Aşa dar, căpitanul acela care îşi zicea Larrin şi pe care l-aţi găsit pe goeletă, a fost recunoscut mai târziu la Saigon drept Haridell? Şi tot ca Larrin l-a trimis, printr-un jurământ fals – pe tovarăşul dv. de suferinţă, domnul Manant, pe „Insula dracului”? Ce să fie cu individul acesta misterios?

Căpitanul Roer, unchiul lui Manant, luă cuvântul:

— Părerea mea este, domnule guvernator, că Larrin acesta e în strânsă legătură cu piraţii chinezi care fac de câtăva vreme nesigure călătoriile pe mare. Căci atât în cazul dumnealor cât şi în acela al nepotului meu, el se afla pe vasul piraţilor şi atunci când l-au dibuit autorităţile franceze i-a dat pe prizonieri drept piraţi, depunând jurământ în sensul acesta. Pun rămăşag că s-a folosit de multe ori de această şiretenie. Ştie Dumnezeu câţi oameni nevinovaţi o fi având pe conştiinţă.

— Căpitanul Roer are dreptate! interveni Marian. Piratul chinez de pe insuliţa din Marea Banda ne spunea doar că bandiţii sunt conduşi de europeni. Şi el tocmai îl aştepta pe „şef”. Sunt convins că Larrin, sau cum Dumnezeu îi mai zice – e chiar „şeful”.

— Dacă aşa stau lucrurile, răspunse lordul – v-aş ruga să-mi daţi o mână de ajutor pentru descoperirea căpeteniilor piraţilor. Singapore este locul cel mai potrivit unde „conducerea” bandei se poate ascunde sub o formă oarecare, cu înfăţişară nevinovată. Am aici o listă a tuturor vapoarelor care au părăsit Singapore cu încărcături preţioase, dar n-au ajuns la destinaţie. În ultimele cinci săptămâni numai s-au ivit vreo opt cazuri. Ceea ce înseamnă că bandiţii îşi au aici spionii lor care sunt bine informaţi în privinţa încărcăturii vapoarelor care părăsesc portul.

— Şi în majoritatea cazurilor se spune apoi că vasele respective au căzut pradă vreunui taifun, adăugă Roer.

— Întocmai, căci altminteri societăţile de asigurare ar pune prime atât de mari încât nimeni n-ar mai lua încărcături.

— Ia spuneţi, vreji să ne ajutaţi? Vă atrag atenţia însă de la început că de trei luni ne tot silim să limpezim „accidentele” acestea, fără să fi înregistrat cel mai mic succes însă. Se poate întâmpla, deci, ca să vă pierdeţi vremea degeaba aici, în vreme ce în Sumatra vă aşteaptă cele mai frumoase aventuri vânătoreşti.

— Uitaţi, se vede, domnule guvernator, zise Marian, că noi suntem încă nişte evadaţi, pe care autorităţile franceze îi caută cu îndârjire. Trebuie să-l înfundăm pe Larrin, altminteri ne putem aştepta sa fim arestaţi fără veste în orice parte a lumii. Sunt bucuros că vom putea lucra împreună cu poliţia engleză.

— Atâta vreme cât vă aflaţi la noi, să n-aveţi grijă de arestare, căci noi suntem încredinţaţi de nevinovăţia d-voastră. Cred şi eu însă că francezii vor fi trimis mandate de arestare împotriva d-voastră în toate porturile.

— Dar ia spuneţi, cam în ce fel am putea pune la cale lucrurile ca să dăm de piraţi?

— Eu aş îndrăzni să susţin că duşmanii noştri vor veni ei la noi. Nu credeţi şi dv., domnule guvernator, că sosirea noastră în Singapore şi vizita la dv. a şi fost adusă la cunoştinţa bandei? Piratul chinez de pe insuliţa din Marea Bandei, care, din păcate apucase să fugă când ne-am întors cu „Falcon” în bârlogul lui, o fi dat de veste de mult, de pe vreo insulă oarecare, despre evadarea noastră.

— Atunci cred c-ar fi bine se cercetăm la poşta de aici care firmă a primit ieri sau alaltăieri o telegramă de acolo, îşi dădu cu părerea Hasting.

— Ideea d-tale nu e rea, domnule Hasting, răspunse lordul Abednego – numai ca nu trebuie să uiţi că zilnic sosesc în Singapore mii de telegrame de acolo de unde presupui d-ta că o fi depeşa chinezul. Şi textul aceleia cu pricina o fi fost conceput în termeni atât de „comerciali”, ca să zic aşa, încât va fi cu neputinţă să aflăm ce vrea.

— Aşa-i, e o problemă cam grea.

— Încuviinţă Marian. Părerea mea e să nu întreprindem nimic, căci, după cum spuneam, vor veni dumnealor la noi.

— Vrei să zici sub forma vreunui atentat! glumi lordul.

— Fireşte, căci pentru Larrin noi constituim cea mai mare ameninţare. Trebuie săi ne înlăture din cale şi asta cât mai curând.

— Atunci, vă voi da o escortă care să vă însoţească pretutindeni.

— Asta nu ne poate fi de mare folos, cel mult ar fi primejduiţi şi oamenii aceştia. Cel mai sigur lucru este să ne luăm tălpăşiţa. Să dispărem adică.

— Dar bine, domnule Farrow, cum să dea indivizii peste dv. dacă veţi dispărea?

Marian zâmbi:

— Ei vezi, am născocit eu o mică şiretenie. Trebuie să dispărem, să ne punem undeva la adăpost şi dumnealor trebuie să aibă posibilitatea să încerce un atentat asupra noastră. Cu prilejul acesta vom fi în măsură, poate, să punem mâna pe câţiva membri de-ai bandei.

Lordul Abednego dădu din cap nedumerit.

— Nu prea pricep cum vine asta. Vreţi sa dispăreţi, să fiţi la adăpost şi totuşi să fiţi expuşi unui atentat. Dumnezeu să te înţeleagă!

— Cu toate astea e simplu de tot. Veţi face să apară în gazetele de aici o informaţie cum că noi am fost pescuiţi în Marea

Bandei de pe un vas naufragiat şi că am fost depuşi în închisoarea din port, deoarece istorisirea noastră nu prea părea de crezut. Pun rămăşag că mâine noapte se va da un atac asupra închisorii cu pricina.

— Drace! Ideea e minunată! Dar ce te faci cu francezii? Nu eşti şi d-ta de părere că vor interveni în curând ca să vă predăm lor?

— Fireşte, răspunse Marian, până atunci vom fi şi evadat însă din închisoare.

Lordul râse cu poftă.

— Sunteţi daţi dracului! Găsiţi o ieşire chiar din cele mai încurcate situaţii. Vechea închisoare e goală deocamdată, după cât ştiu eu, căci acolo sunt ţinuţi peste noapte numai marinarii care turbură liniştea publică. Afară, de asta nu e greu de evadat din ea, aşa că francezii vor crede când li se va spune că aţi fugit. În al doilea rând stă singuratică, astfel că e foarte potrivită pentru un atac. N-ar fi bine să dau ordin să se întărească paza?

— Asta ar bate la ochi. Mai nimerit e să puneţi în jurul ei, la distanţă destul de mare, o echipă din cei mai iscusiţi detectivi. Oricine va putea intra în cercul format de detectivi, dar înapoi nu va putea trece nimeni. Dar nu şi asta ar bate la ochi. Mai bine altfel: nici un om nu va putea ieşi din cercul acesta de îndată ce se va făptui un atentat.

— Hm... în cazul acesta garda e în mare primejdie, căci oamenii nu vor şti nimic din ce se plănuieşte. Mai mult ca sigur că banda va încerca să arunce în aer vechea clădire.

— Mă îndoiesc că vor proceda astfel, căci atunci s-ar putea să scape vreunul din noi. Bănuiesc că vor lucra cu şiretlicuri. De aceea aş fi de părere ca paznicii să fie prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor şi afară de asta trebuie ca un medic, îmbrăcat în uniformă poliţienească, să analizeze din când în când apa şi mâncarea pentru a vedea dacă nu sunt otrăvite. Asta mai ales atunci când persoane suspecte se vor arăta prin apropiere sau vor fi închise acolo.

— Ce mai detectiv ar ieşi din d-ta, domnule Farrow! Ai ţinut seamă de tot ce s-ar putea întâmpla.

— Numai detectiv n-aş vrea să mă faci râse Marian. Sunt aventurier, (cititorul să nu considere acest cuvânt în înţelesul râu, prin „aventurier” e crezut aci omul care umblă după aventuri cu caracter superior, care să-l îngăduit cunoaşterea lumii, a oamenilor şi lucrurilor.), cu trup şi sunet şi la „meseria” asta înveţi multe şi nu te laşi înşelat atât de uşor. Mai mult îmi place să am

de-a face ca animale sălbatice decât cu criminali. Dar dacă n-am încotro, le voi veni de hac şi acestora.

— Am avut prilejui să mă încredinţez, răspunse lordul. Vă voi recomanda pe colonelul Barrington, prefectul poliţiei din Singapore; dânsul vă va da tot sprijinul trebuincios.

Cu maşina lordului plecarăm la prefectura poliţiei. Trebuie să mărturisesc c-am rămas foarte dezamăgiţi când ne-a fost prezentat Barrington. Mi-l închipuisem pe şeful poliţiei din marele oraş Singapore un om înalt, voinic, cu chipul aspru şi ochi străpungători. Când colo însă, ne trezirăm în faţa unui omuleţ rotofei şi dolofan, cu chipul prietenos şi capul ca o bilă de biliard, cu ochii mititei care dispăreau aproape între pleoape. Îşi frecă mâinile mulţumit, salutându-ne ceremonios şi ne pofti să şedem. Numai când îl văzu pe Pongo, tresări puternic şi ochii îi străfulgerară. O clipă doar ţinu asta, dar privirea aceasta făcu să văd pe omuleţul nostru într-o lumină cu totul alta.

— Ştiu eu cu cine am de-a face, domnilor, zise el – şi chiar fără recomandaţia lordului v-aş fi luat sub ocrotirea mea. Trebuie să vă spun că de multă vreme am un spion foarte dibacii în Saigon. Ne-a bătut la ochi şi faptul că mulţi oameni au fost condamnaţi pe temeiul jurămintelor căpitanului Haridell. Şi pe fratele său vitreg, Larrin, îl cunoaştem de asemeni. Numai că n-am putut da de el până acum. Cu ajutorul dv. o să izbutim şi atunci vom putea reda libertatea multor nevinovaţi. V-aţi făurit vreun plan de luptă?

Marian îi împărtăşi intenţia sa.

— Foarte bine, domnule Farrow, să ştii că vom pune mâna pe câţiva membri de-ai bandei. Din nenorocire indivizii ăştia nu trădează nimic, chiar dacă i-ai supune la torturi.

— Eu aveam de gând să facem scăpat pe unul din ei şi să-i urmărim apoi, zise Marian.

— Ar fi şi ăsta un mijloc, dar nu mă aştept la cine ştie ce rezultat. Cartierul principal al bandei o fi atât de bine ascuns încât nici membrii de mâna a doua ai ei n-or fi ştiind unde se află. Nu, nu, altfel vom proceda: dacă Haridell ăla sau frate-său vitreg sa va arăta pe aici, va fi pus sub observaţie atât de strictă, încât îi va fi cu neputinţă să scape.

— Nu cred să fie atât de simplu lucrul acesta, răspunse Marian, ar trebui să fie foarte dibaci paznicii dv., domnule prefect.

— Şi sunt chiar. Doi chinezi care au făcut slujbă pe un vapor capturat şi care au fost trataţi cu cruzime de către piraţi. Ura lor împotriva bandei este cea mai bună chezăşie că ne vor sprijini din

toate puterile.

— Ştiu ea ce să zic! mormăi Marian. Nu am încredere în nici un chinez.

— Nici eu, râse colonelul şi de aceea i-am pus iarăşi pe cei doi galbeni sub cea mal strictă supraveghere. Aşa dar, în privinţa aceasta putem fi liniştiţi.

— Dar acum să ne întoarcem la planul d-tale. Voi trimite imediat tuturor ziarelor o notiţă care va apare încă în ediţiile de după-amiază. Şi v-aş sfătui să mergeţi imediat la închisoarea cea veche. Voi da ordin să fiţi duşi acolo în duba poliţiei. Fireşte că mai întâi vi se vor da măşti împotriva gazelor, din magazia noastră.

— Bine, domnule prefect. Oamenii de pază trebuie să fie instruiţi imediat şi vă sfătuiesc să încredinţaţi slujba asta, pentru ziua de astăzi cel puţin – celor mai vrednici de încredere. Cea mai mică greşeală poate aduce pieirea noastră.

— Fireşte, domnule Farrow. Ca şef de echipă îl voi pune pe sergentul Preston. Asta e un om care se duce fără frică până şi în iad şi afară de asta e cel mai bun trăgător cu revolverul din toată poliţia noastră, ceea ce însemnează mult. Ordonanţa mea vă va conduce acum la magazie iar eu îl voi înştiinţa pe Preston şi voi da ordin să vie duba.

După ce primirăm măştile, ne înapoiarăm în cabinetul colonelului ca să ne luăm rămas bun. Barrington ne mai zise:

— Spre seară voi veni eu însumi la închisoare. Fireşte, în mod oficial, pentru control... Fac adesea treaba asta. Poate să rămân la dv., căci mă interesează mult să văd cam ce vor întreprinde onoraţii noştri potrivnici. Şi acum, la revedere, domnilor.

În cursul drumului, în dubă, zisei lui Marian:

— E neapărată nevoie să stăm în închisoarea aceea? N-ar fi mai bine să ne alăturăm cercului pe care-l vor face poliţiştii în jurul clădirii?

— Eu îi cred pe piraţi atât de şireţi încât vor ţine să se încredinţeze dacă ne aflăm într-adevăr în închisoare. Vom cere să ni se rezerve celule ale căror ferestre să dea în piaţeta din faţa închisorii. Apoi va trebui să ne arătăm din când în când îndărătul zăbrelelor, mai ales după-amiază, după apariţia gazetelor.

— De, eu unul mai curând aş sta în faţa unui tigru întărâtat, decât într-o celulă de închisoare, aşteptând un atac viclean al acestor bandiţi.

— Eu la fel, râse Marian – dar orice ai zice, tot mai plăcut e aşa decât să te prăpădeşti încetul cu încetul pe blestemata aia de

„Insula dracului”. Şi cam asta ne-ar aştepta în viitor, dacă nu izbutim să-l dăm de gol pe onorabilul căpitan Haridell.

— Dar eu mă îndoiesc mult de reuşită. Ai auzit doar ce spunea colonelul. Dacă nici poliţia n-a scos-o la capăt, cum îţi închipui că o vom scoate noi?

— Eu am totuşi încredere în planul meu. Haridell trebuie să încerce să ne înlăture din cale, altminteri îl paşte primejdia la fiecare pas. Nu se poate să nu izbândim.

— Să sperăm! oftai eu.

Duba tocmai se oprise.

Pentru ca această comedie să aibă speranţa de adevăr, poliţiştii care ne însoţeau aveau porunca să ne trateze ca pe nişte adevăraţi arestaţi. Ne înhăţară de braţ la coborârea din dubă; lumea se strânse în jurul nostru şi-şi bătea joc de noi scuipând şi huiduind. Şi asta ne prindea bine. Căci se aflau probabil printre aceşti oameni şi spioni de ai bandei care vor putea confirma apoi ştirea din gazete.

Când intrarăm în cancelarie, situaţia se schimbă însă. Sergentul Preston, un uriaş cu chipul sever şi energic – ni se prezintă milităreşte şi aşteptă ordinele noastre. Marian îi lămuri cum stau lucrurile, apoi ceru să ni se dea trei celule alăturate, cu ferestrele în piaţetă. Fireşte că uşile nu trebuiau să fie încuiate.

Ocuparăm celule strâmte şi întunecoase, ne ar citarăm în câteva rânduri îndărătul gratiilor şi ramaserăm în aşteptarea evenimentelor, care nu întârziară mult...

După ce terminarăm masa compusă din mâncăruri una şi una, ne duserăm din nou la fereastră şi privirăm în piaţetă. Văzui atunci doi chinezi care veneau dintr-o străduţă îngustă, privind iscoditor în jur, apoi pornind repede spre închisoare. Tocmai mă pregăteam să-l înştiinţez pe Marian, când cei doi galbeni priviră în sus spre ferestrele noastre, după care aplecară repede capetele şi străbătură în goană ultima bucată de drum din piaţetă.

Când le văzui mutrele, tresării speriat. Aveau înfăţişare fioroasă. Obrajii le erau acoperiţi de cicatrice şi umflături, care aminteau de tatuajele grozave ale unor triburi de negri.

Dar de ce păreau atât de înspăimântaţi când ma zăriră pe mine la fereastră?

Îi împărtăşii în şoaptă lui Marian observaţiile mele; el dădu din cap şi privi gânditor în gol. Deodată se deschise uşa celulei noastre şi Manant, nepotul căpitanului Roer, intră înăuntru.

— I-aţi văzut pe cei doi chinezi? întrebă el. Chipurile le sunt cu desăvârşire pocite din pricina cicatricelor, dar pe unul din ei l-am

recunoscut după dinţi. A fost pe vasul pirat pe care mă aflam şi eu ca prizonier.

— Drace! scrâşni Marian. Interesantă afacere! I-aş face un semn sergentului să-i aresteze. Fără îndoială că pun la cale atentatul chiar acum.

În aceeaşi clipă se auziră paşi pe gang şi sergentul Preston deschise uşa.

II.
UNELTIRI CHINEZEŞTI.

— BINE C-AI VENIT, domnule sergent, zise Marian. Arestează-i, te rog, pe cei doi chinezi pociţi care au intrat adineauri în închisoare.

Preston izbucni în râs:

— Pe cine să arestez? Pe Kilung şi Jeng? Dar ăştia sunt cei doi spioni care vor să se răzbune pe piraţi. Cicatricele alea de pe obrajii le erau datorate tratamentului sălbatec la care au fost supuşi. Marian se uită la Manant.

— E posibil, întrebă el – ca cel doi să fi fost prizonieri pe vasul pirat?

— Nu cred. Spuneam doar că recunosc numai pe unul, dar atunci avea mişcările libere. Ba părea să fie chiar un fel de şef.

— Şi nu se poate să te înşeli?

— Nu; dacă te-ai uita la dinţii lui, ar trebui să mă crezi. Caninii de jos sunt încovoiaţi ca la o fiară de pradă.

— Aşa e, încuviinţă sergentul – dinţii ăştia ai lui nu se pot uita, atât sunt de grozavi la vedere. Drace! Ce facem acum?

— Trebuie să ne prefacem că nu ştim nimic, răspunse Marian după câteva clipe de chibzuială. D-ta, domnule sergent, povesteşte-le fără grijă celor doi indivizi că noi am fost aduşi aici ca un fel de momeală. Dar ia spune, ce caută ei în închisoare?

— M-au întrebat dac-au fost prinşi niscaiva piraţi. Probabil că Kilung l-a recunoscut la rândul său pe domnul Manant.

— Şi le-ai făgăduit să-i pui faţă în faţă cu domnul Manant?

— Trebuia s-o fac.

— Foarte bine. Atunci nu le vom povesti nimic, ci d-ta îl vei duce pe domnul Manant la dânşii, apoi îl aduci îndărăt în celulă. Iar d-ta, domnule Manant, prefă-te că nu-l recunoşti pe Kilung.

— Minunat! râse Preston. Când cei doi vor părăsi închisoarea, vor fi urmăriţi. Vedeţi colo pe malaiezul ăla mic? El e însoţitorul lor nedespărţit. Un băiat dat dracului.

Ne arătă un pui de malaiez care dădea târcoale unei frizerii, părând să caute de lucru.

— Bine. Atunci vom şti probabil astă seară unde trebuie să-l căutăm pe Haridell, zise Marian.

— Aşa dar, ştii ce ai de făcut, domnule Manant.

După un sfert de ceas Manant se înapoia, escortat de un poliţist.

— Mi-am jucat rolul de minune, râse el, Kilung ăla susţinea sus şi tare că aş fi în legătură cu piraţii care l-au sluţit pe el. Sergentul l-a crezut fără multă vorbă şi m-a ameninţat că mă aşteaptă spânzurătoarea. Apoi povesti chinezului cum am fost descoperiţi şi despre bănuiala autorităţilor împotriva noastră.

— Întocmai aşa cum se poate citi în gazetele de astăzi.

— Să nădăjduim că şiretlicul va prinde, zise Marian. Căci pe galbenii ăştia îi cred în stare de orice uneltire şi nu e exclus nici să descopere cursa ce le-o întindem.

— A! Uite că părăsesc închisoarea! Au pornit înapoi pe străduţa aia îngustă şi desigur că micul malaiez îi va urma. Lucrează bine băiatul.

— Dar... Doamne Dumnezeule, ce drăcovenie o mai fi şi asta?

Alergai lângă el la fereastră şi băgai de seamă cu câtă dibăcie se luase micul malaiez după chinezi. Îi lăsă să intre în străduţă iar el rămase în faţa frizeriei, la vreo cincisprezece metri depărtare. Apoi se îndepărtă puţin până putu cuprinde cu privirea străduţa spre care se îndreptă cu un aer nepăsător. Dar înainte de a ajunge începu deodată să se clatine, bălăbăni braţele în aer ca apucat de ducă-se pe pustii şi se prăbuşi la pământ... Se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat.

— Trebuie să-i venim în ajutori strigai eu, dar Marian mă opri.

— Nu mai foloseşte nimic sărmanului copil!, zise el, cu glas mâhnit.

— Iar noi stricăm toată afacerea dacă părăsim închisoarea. Uite că sergentul aleargă la faţa locului.

Preston străbătu în grabă piaţeta, ridică trupul băiatului şi alergă înapoi cu el. Imediat se ivi din străduţă un poliţist slăbănog, veni spre sergent, vorbi ceva cu el în şoaptă şi amândoi intrară în cancelarie.

Părăsirăm şi noi celulele şi pătrunserăm în încăperea mare de la dreapta intrării.

— Doctorul Morris! se prezintă slăbănogul în uniformă de poliţist.

— Mi-au şi dat de lucru dumnealor.

— Sărmanul băiat! făcu sergentul, cu milă. Probabil că emoţia i-a pricinuit un atac de inimă. Mă miră însă, căci a dus la bun sfârşit însărcinări mult mai primejdioase până acum. Păcat de el!

— Te-nşeli, Preston, zise doctorul Morris.

— Băiatul a fost otrăvit, la priveşte la braţul lui drept, o împunsătură de ac, umflată şi vânătă de jur împrejur. Numai o otravă grozavă poate provoca moartea atât de grabnic.

— Dar n-a fost nimeni lângă el, zise sergentul. Cine să-l fi împuns?

— N-ar fi rău să pui să se cerceteze dacă nu e înfiptă vreo săgeată mică în faţadă frizeriei, îşi dădu cu părerea Marian. Nu e exclus ca chinezii să fi avut ascunse pistoale cu aer comprimat în mânecile largi ale halatelor lor.

Preston dădu un ordin unui poliţist care ieşi imediat din încăpere. Apoi zise, dus pe gânduri:

— Se mai poate ca din frizerie să fi luat cineva dintr-un tub asupra lui otrava, altminteri, dacă l-ar fi nimerit o săgeată, băiatul ar fi ţipat. Şi-apoi şi rana ar fi fost mai mare şi mai adâncă.

— Aşa e, încuviinţă Marian, săgeata are putere de pătrundere mai mare. Ce-ar fi să fost să se perchiziţioneze frizeria?

— N-ar avea nici un rost, pentru că mai are o intrare, dinspre străduţă. Patronul va susţine că fuseseră câţiva clienţi în dugheană şi că el n-a observat nimic. Domnul colonel va dispune ce e de făcut. Cred că Tsao, frizerul, e trecut pe lista lui neagră.

Puse mâna pe receptorul telefonului dar Marian îl opri:

— Nu mai încerca degeaba; nu vezi că firele telefonice trec peste acoperişul casei de colo? Se prea poate să fie legate de altele şi convorbirile dv. vor fi interceptate.

— Sau cheamă-l pe colonel, dar nu-i spune despre ce e vorba.

— Atunci îi voi spune că arestaţii, adică dv., au fost recunoscuţi de spionul nostru şi aş dori să-i vorbesc în această privinţă. V-a veni cu siguranţă căci va înţelege îndată ca vom căuta pretext.

— Hm... făcu Marian, şovăitor, mă gândesc că tot mai bine ar fi să renunţăm la această convorbire telefonică. Colonelul spunea că va veni în orice caz spre seară.

— Atunci să aşteptăm, încuviinţă sergentul.

— Domnule doctor, ai putea stabili d-ta de ce fel de otravă a murit băiatul? întrebă Marian.

— Fără sa fac analiza n-aş putea afirma ceva în mod sigur. Totuşi, sunt în măsură să susţin că ceva asemănător cu veninul şarpelui cobra. Moartea bietului băiat a fost atât de repede pentru că înţepătură a nimerit o artera.

— Groaznic! exclama Manant. Duşmanii noştri par sa nu cunoască nici o cruţare. Domnule Farrow, eu m-am gândit că s-ar putea totuşi ca Kilung acela să nutrească într-adevăr o ură neîmpăcată împotriva lui Haridell.

— Poate că banda l-a pedepsit pentru vreo greşeală ce-o făcuse şi în cazul acesta e posibil să fie de bună credinţă. Povestea că bandiţii l-au ţinut prizonier trebuie s-o fi născocit, ca să nu fie pedepsit de autorităţile locale pentru piraterie.

— Să zicem că e aşa, încuviinţă Marian – dar atunci de ce l-au mai ucis pe bietul malaiez?

— Dacă într-adevăr crima s-a făptuit din frizerie, atunci se prea poale să fie un alt făptaş, care să n-aibă nici un fel de legătură cu afacerea noastră. O fi vreo răzbunare pentru vreun serviciu pe care băiatul l-a făcut poliţiei.

— Te pricepi de minune să-mi zdruncini teoriile, râse Marian; trebuie să recunosc însă ca presupunerile d-tale sunt întemeiate. Dar deocamdată să-i lăsăm în plata Domnului pe cei doi chinezi şi pe malaiez şi să aşteptăm mai bine ce-or pune la cale duşmanii noştri. Dacă se va încerca un atentat asupra noastră, înainte de apariţia gazetelor, atunci e lucru sigur că cei doi chinezi l-au provocat. Şi asta va însemna că fac încă parte din bandă.

— Şi ce este cu rănile de pe obrajii lor? întrebă Manant.

— Pentru moment nu-mi pot explica. Încă ceva, domnule sergent: au lăsat cei doi chinezi ceva aici? Căci tocmai îmi veni în minte că, de fapt, ei n-au ştiut că noi ne aflăm aici atunci când au venit din străduţă. Au întrebat de piraţi abia când l-au văzut la fereastră pe domnul Manant. Cu ce scop au venit încoace?

— Trec adesea pe aici şi întreabă dacă s-a petrecut ceva nou. Îi socotim doar ca ajutoarele noastre cele mai preţioase în lupta împotriva lui Haridell. Vizita lor a fost cu totul întâmplătoare.

— Bine, să te cred. Nu strică totuşi să cercetăm încăperea, ca să vedem dacă nu cumva au ascuns într-unsa vreo surpriză neplăcută pentru noi.

Poliţiştii se puseră pe lucru dar în cele din urmă trebui să ne mulţumim cu constatarea că galbenii nu veniseră cu gând rău.

Intrarăm repede în celulele noastre când auzirăm nişte paşi greoi în fata intrării închisorii. După câteva minute uşa celulei noastre se deschise şi colonelul Barrington intră. Chipul său de obicei prietenos era acum foarte serios şi ochii îi scăpărau.

— Domnilor, zise el cu glas energic – moartea bietului băiat trebuie răzbunată, aţi observat vreo mişcare din partea celor doi chinezi când au trecut pe lângă malaiez?

Răspunserăm negativ. E drept că atenţia noastră fusese mai mult îndreptată asupra chipului cum va porni băiatul în urmărire. Dar nici la el n-am observat vreo mişcare, vreo tresărire atunci când l-a lovit săgeata aducătoare de moarte.

— Sergentul Preston mi-a povestit totul, domnilor, urmă colonelul.

— Poliţistul care a examinat cu atenţiune pământul afară s-a înapoiat fără nici un rezultat. Dac-ar fi fost vorba de o săgeată, nu se putea să n-o găsească.

— Aşa dar uciderea băiatului s-a făcut pe altă cale. Şi asta a putut veni numai din dugheana frizerului. Voi dispune arestarea prietenului Tsao şi percheziţionarea amănunţită a casei sale. Voi aştepta însă până mâine cu treaba asta. Poate mai pun mâna pe câţiva clienţi pe care să-i iau în de-aproape cercetare.

— Presupuneţi că eventualul făptaş se va întoarce până atunci?

— Da, nădăjduiesc mult că aşa va fi. Să ne-ntoarcem acum la chestia noastră, domnilor. Peste două ceasuri se înnoptează. Atunci primejdia va fi mare pentru noi, căci în momentul de fată au şi ieşit gazetele cu informaţia pe care am dat-o. În două ceasuri banda poate pune multe la cale. Vă sfătuiesc deci să aveţi pregătite măştile împotriva gazelor şi pistoalele. Afara de asta nu trebuie să rămâneţi în celule, ci în cancelarie, căci dacă se va produce atentatul, va ţinti în primul rând celulele.

— Ei, ce e scandalul ăla?

Colonelul sări în sus ca un resort şi ieşi pe coridor. O larmă sălbatică, amestecată cu hohote de râs, pătrundea din cancelarie. Barrington se făcu nevăzut şi peste câteva clipe auzirăm glasul său tunător. În cele din urmă se făcu linişte; odată se mai auzi vocea colonelului, apoi paşi greoi răsunară pe coridor şi în acelaşi timp un glas bâlbâit rostea, într-a englezească grozav de stricată – insulte nemaipomenit de urâte împotriva poliţiştilor. Celula de lângă noi fu descuiată, se auzi o bufnitură, apoi cheia se răsuci în broască.

După câteva clipe Barrington intră iarăşi la noi. Râdea, dar duse degetul la buze ţi şopti:

— Alături am vârât pe un chinez beat mort, Venise în cancelarie şi a început netam-nesam să înjure pe poliţişti. L-am închis ca să se dezmeticească până mâine. Cu toate astea e bine să fim prevăzători, căci nu e exclus să fie o unealtă a bandei, însărcinată să vă nimicească pe dv., domnilor.

— Deşi părea să fie într-adevăr beat.

— Chinezii sunt artişti minunaţi, îşi dădu cu părerea Marian. A-i

pus să fie percheziţionat cu amănunţime?

— Fireşte. Avea le el numai un cuţit, cum au toţi galbenii de pe aici. Bombe sau niscaiva otrăvuri nu s-au găsii, zise colonelul.

— N-o fi aruncat ceva când a intrat?

— Nu, se-ngrijea, doar, de lada lui.

— Ladă? Întrebarăm noi, miraţi.

— Da, ladă. Dar nu-i nici o maşină infernală într-unsa, nu vă speriaţi. Am bănuit şi eu la început aşa ceva. Nu, nu, chinezul acesta pate să fie inofensiv. E un negustor de animale pe care le vinde turiştilor. În lada lui sunt numai cunoscutele broaşte zburătoare din insulele Sunda, pe care le-a adus din Borneo sau Java. Fiecare broască îşi are o cuşcă aparte în ladă. Sunt douăzeci în total.

— Broaşte zburătoare? întrebă Marian cu interes. Ţiu mult să le văd. Poate că le cumpăr eu toată lada mâine când s-o trezi. Din câte am auzit eu există vreo treizeci de soiuri din aceste broaşte interesante. Te pomeneşti că descopăr o specie nouă!

— Las-o mai încet, nenişorule! râse colonelul. Te-a apucat deodată pasiunea de broaşte, făcându-te să uiţi de chestia noastră. Vei avea timp să le vezi mâine, dac-am mai fi în viaţă. E posibil, totuşi, să descoperi o specie nouă, căci am văzut acolo o broască cu totul deosebită de celelalte.

— Atunci, vreau s-o văd imediat, stărui Marian. Nu pot exista deosebiri atât de mari încât un profan să le observe la cea dintâi vedere. Iată de ce bănuiesc cu tot dinadinsul că e vorba de ceva suspect.

— Zău că nu mai înţeleg nimici râse Barrington. Ce ne poate face o broască?

— Nu se ştie... răspunse prietenul. Meu. Haidem, lada asta mă cam pune pe gânduri.

Părăsi repede celula urmat de ceilalţi.

În spălătorie se afla o ladă mărişoară din împletitură de bambus, având multe despărţituri mici. Fiecare compartiment avea o uşiţă cu zăbrele subţirele de tot, printre care se puteau vedea locuitorii dinăuntru: exemplare minunate de broaşte zburătoare care trăiesc în Borneo şi Java. Erau printre ele unele care măsurau până la zece centimetri lungime.

Veniseră şi camarazii din celulele vecine, iar Hasting, care studiase pe vremuri zoologia, după cum spunea el, se aplecă cu interes şi murmură:

— Specia broaştelor vâslaşe, Rhaeophorus.

Apoi tresări deodată, se aplecă cât mai mult deasupra lăzii şi

arătă spre unul din animalele care stătea pitulat în ungherul din stânga.

— Asta e o specie cu totul nouă, zise el cu însufleţire. Cui aparţin broaştele?

— Unui chinez beat, răspunse Barrington. Mâine vei putea trata cu el dacă vrei să le cumperi.

— Nemaivăzut! Continuă să se minuneze Hasting. Pe ăsta trebuie să-l privesc mai de aproape.

Întinse mâna şi deschise uşiţa cuştii. Broasca, de culoare galbenă-deşchis, spre deosebire de suratele ei – sări imediat afară şi în aceeaşi clipă Marian răcni:

— Puneţi-vă măştile împotriva gazelor!

Cu o grabă neobişnuită îndeplinirăm porunca aceasta, căci era într-unsa atâta spaimă, încât bănuirăm imediat apropierea unei mari primejdii. Şi aşa era chiar.

Ciudata broască ce stătea pe masă în faţa noastră începu să se strângă deodată... Şi din pielea ei ieşi un fum verzui care se împrăştia repede în toată încăperea. O uşoară usturime la mâini ne dădu de înţeles că aveam de-a face cu o otravă foarte tare care ar fi avut de sigur efect mortal dacă n-am fi pus repede măştile.

Pielea broaştei stătea dezumflată şi încreţită pe masă. Prin sticlele măştilor ne uitarăm îngroziţi unul la altul. Asta era o drăcovenie cum numai un creier chinezesc putea să născocească. Cât de bine trebuie să se fi informat duşmanii noştri cu privire la noi, de vreme ce cunoşteau faptul că ne interesam de animalei Şi cu câtă şiretenie fusese pus la cale atentatul! Cui să-i bată la ochi împrejurarea că un chinez beat purta cu el o broască zburătoare? Şi coloarea neobişnuită a broaştei zburătoare trebuia să trezească interesul oricărui om care se îndeletnicea cu animalele. Prin deschiderea uşiţei tromba aceasta ciudată era zvârlită afară şi otrava grozavă se împrăştia repede.

Încet de lot dispăru culoarea verzuie a aerului. Sergentul Preston deschise uşa şi curentul de aer trase afară norii otrăvitori. În vremea asta Marian deschise celelalte cuşti şi scoase broaştele dinăuntru. Erau moarte, ucise de otrava din trupul tovarăşei lor artificiale.

După câteva minute aerul era iarăşi limpede, Marian îşi scoase masca şi noi îi urmarăm pilda.

— Ce mai zici acum, domnule colonel? întrebă prietenul meu, zâmbind cu înţeles.

— Ptiu, drace! făcu Barrington. Cum de rabdă pământul astfel

de oamenii Dar ia spune, cum de-ai observat atât de repede drăcovenia?

— Nu era deloc greu pentru un om cu experienţă ca mine. Dar ia spune, mai sunt şi alţi arestaţi aici?

Barrington păli, sergentul ne linişti însă imediat:

— Afară de ticălosul care a adus lada nu mai e nimeni în celulă.

— Slavă Domnului! Hai acum să vedem ce-i cu dumnealui.

Ca măsură de prevedere ne puserăm iarăşi măştile şi merserăm pe gang spre celula criminalului. Zăcea pe podea, chircit în chip nefiresc şi când Preston îl întoarse văzurăm în faţa noastră un cadavru grozav de schimonosit.

— Şi-a primit pedeapsa, zise Marian Acum sunt curios să văd ce urmează.

III.
ÎNCHISOAREA ÎN FLACĂRI.

CUVINTELE ACESTEA RĂSUNARĂ ÎNĂBUŞIT sub masca lui Marian. Ne făcu semn să părăsim celula şi ne înapoiarăm în cancelarie.

Barrington îşi scoase masca.

— Ce ticăloşii scrâşni el. Aşa ceva nu mi s-a întâmplat. Asia e opera celor doi chinezi, căci banda n-ar fi putut pune la cale atentatul, deoarece n-au avut timp încă să ia cunoştinţă de notiţa din ziare. Afară de bietul băiat care a murit la datorie, i-a mai urmărit şi Maha, un siamez, care în privinţa aceasta este cei mai dibaci om pe care-l avem aici. Fără îndoială că el ne va da de veste unde au dispărut cei doi... Dar ce-ai păţit, Preston?

Sergentul privise cu atenţiune spre piaţetă, prin ferestruică şi dădu din cap zicând:

— Tsao, frizerul, îşi închide dugheana. Asta nu s-a întâmplat niciodată, căci mai e un ceas până să se înnopteze şi el lucra întotdeauna şi la lumina lămpii. Bănuiesc că vrea să fugă.

Colonelul îl dădu pe sergent la o parte şi privi peste drum.

— Aşa e, mormăi el – văd că trage chiar obloanele de fier pe care şi le-a instalat de curând. Ce-ar fi să-l arestez imediat?

— Nu putem dovedi nimic împotriva lui, zise Preston.

— Asta e nenorocirea, răspunse înciudat colonelul. Ştiu bine că e un ticălos fără pereche, amestecat în multe crime. De sigur c-a luat parte şi la uciderea bietului malaiez. Cu toate astea nu mă pot atinge de el. A! Uite că a dispărut.

— Acum e prea târziu. Dacă nu deschide ar trebui să spargem obloanele de fier şi până să facem treaba asta el e departe. De sigur că a şi aflat că atentatul cu broasca a dat greş, căci ne-a văzut la fereastră. Trebuie să ne aşteptăm în curând la vreo noua drăcovenie.

— Nu m-aş fi gândit ca duşmanii noştri să fie atât de primejdioşi, zise Marian. Omul care a adus broaştele ştia doar hotărât că-l aşteaptă moartea şi cu toate acestea nu s-a dat înlături.

— Da, da, mormăi Barrington, aproape că nu-ţi vine să crezi.

— A! Prietenul Tsao a aprins lumina în dugheana lui. Se vede bine prin gaura din oblon... Uite, acum a acoperit gaura. Hm... mă bat cu gândul să încercuiesc toată clădirea. Îmi lipseşte însă dovada... dovada. Totuşi.

— A! Uite că vâră un tub lung prin deschizătură... Ce-o fi vrând să facă? E îndreptat exact asupra uşii închisorii. Ah! Şi acum se face întuneric!

Noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice, Barrington se dădu îndărăt de la fereastră. Clătină capul şi-l privi întrebător pe Marian.

— Ce-o fi având de gând cu tubul? Dac-ar fi fost mai gros aş fi zis că vrea să tragă cu tunul. Dar aşa?

— E o nouă crimă, sări Marian deodată – căci altminteri n-ar fi îndreptat tubul asupra uşii. Sunt de părere să părăsim imediat închisoarea.

— Numai de n-ar fi prea târziu. A! Uite c-a şi început!

Se auzi o izbitură slabă în uşa de afară. Coridorul întări zgomotul.

— Se părea că cineva ar fi lovit cu putere, cu podul palmei, în fierul uşii. Chestia se repetă de două ori. Marian deschise repede uşa şi ieşi pe coridor. Ne luarăm după el şi privirăm cu teamă la uşa de intrare. Ce-o fi azvârlit chinezul într-unsa?

Din nou se auzi lovitura, Marian făcu un pas înainte, dar se dădu repede îndărăt, căci afară, în fata uşii, părea să se fi dezlănţuit furiile iadului. O văpaie albă ţâşni ca din senin, luminând prin crăpăturile uşii. Şi prin ferestrele încăperii văzurăm că toată piaţeta era învăluită în lumina albă. În acelaşi timp, prin crăpăturile uşii pătrunse un fum gălbui şi se împrăştia încetişor pe gang..

— Măştile! strigă Marian. Trebuie să ieşim pe o fereastră din dos. Aduceţi unelte să tăiem zăbrelele!

Îşi puse imediat masca şi noi îi urmarăm pilda. În vreme ce

sergentul cu doi poliţişti dădură buzna în cancelarie, noi pornirăm pe gang, spre ultima celulă. Auzeam mereu izbiturile în uşa de fier şi de fiecare dată văpaia de afară fulgera tot mai stăruitor, închizându-ne singura ieşire. Nu mai putea trece mult şi uşa va fi distrusă de focul care va cuprinde apoi întreaga clădire.

Sirenele de alarmă răsunară prelung. Pompierii vor veni curând dar era îndoielnic ca vor putea stinge cu apă focul acesta. Mai mult ca sigur că chinezii, măiestrii neîntrecuţi în tehnica focului, au fabricat o compoziţie pe care apa o făcea să se întindă şi mai mult, ba poate chiar s-o facă să explodeze.

Marian deschise ultima celulă şi intră înăuntru. Dar imediat dădu din cap. Fereastra răspundea în piaţă şi era viu luminată. Nu. Trebuia să ne arătăm în dosul zăbrelelor căci atunci chinezii vor zvârli imediat o bombă incendiatoare în fereastră. Ne împinse înapoi pe coridor şi atunci văzurăm lucind văpaia albă şi din prima celulă, care se afla lângă uşa de intrare, iar prin crăpături pătrundea fumul galben în trâmbe groase. Misteriosul Tsao, ascuns îndărătul obloanelor de fier, azvârlea acum focul în celule, ca să distrugă cât mai repede clădirea. În clipa următoare văpaia răzbi din cancelarie şi Preston, care tocmai părăsise încăperea cu cei doi poliţişti, nu mai avu timp să închidă uşa şi peste prag se revărsă în coridor un lichid arzător.

Barrington deschise cu furie uşa unei celule a cărei fereastră dădea spre partea opusă piaţetei. Fereastra era întunecată, totuşi din instinct nu ne apropiarăm încă de ea, căci se putea ca duşmanul să stea la pândă afară în întuneric şi să ne zvârle în faţă focul omorâtor, de îndată ce ne-ar zări. Căci cercul poliţiştilor care înconjurau clădirea la distanţă mare, primiseră ordinul să lase pe oricine să pătrundă, dar să nu-i dea drumul înapoi.

Atunci răsunară din celulă câteva fluierături. Cu toată primejdia ce o constituia fumul galben, Barrington îşi dăduse puţin la o parte masca, spre a cere ajutor cu ţignalul său de alarmă. Se auzi imediat răspunsul şi după câteva clipe o lumină vie se abătu asupra ferestrei. În acelaşi timp detunară două împuşcături, urmate de ţipete puternice sub fereastră. Aşa dar duşmanii se gândiseră la toate şi am fi fost pierduţi dacă o bănuială nu ne-ar fi oprit de a ieşi pe fereastră.

Sergentul înaintă acum şi începu să lucreze cu dalta şi ciocanul la gratiile groase. Dură cam mult până izbuti să rupă fierul şi în vremea asta văpaia creştea îndărătul nostru. În cele din urmă loviturile ciudate din uşă încetară şi în acelaşi timp răsunară în noapte goarnele pompierilor.

Poliţiştii de afară văzură situaţia noastră primejdioasă, câţiva se îndepărtară repede şi reveniră după câtva timp cu doi pompieri care începură să spargă cu cazmalele zidul în care erau înfipte gratiile. După aceea îndreptară asupra focului furtunurile cu apă.

Dar, precum ne aşteptam, apa avu un efect contrar. Văpaia se întinse ameninţător şi în acelaşi timp se înălţă un perete de aburi care învăluiră toată clădirea pătrunzând în coridoare şi celule. Cei doi pompieri din faţa ferestrei noastre se dădură înapoi, dar după câtva timp se întoarseră prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor şi continuară treaba. Focul înainta cu furie în urma noastră. Jumătate din gang era cuprins de marea de flăcări care se întindea mereu. Şuierături stridente răsunară deodată, ţâşniturile de apă încetară şi atunci înţeleserăm că pompierii începuseră să se folosească de aparatele care zvârleau materie spumoasă, care se întrebuinţează de obicei la incendiile provocate de benzină. Dar nici cu mijlocul acesta focul nu putea fi înăbuşit, dimpotrivă, mai rău, îl aţâţară, chinezii născociseră o compoziţie care n-avea leac.

Aerul din celulă devenise tot mai fierbinte. Preston muncea ca un turbat. Renunţase să taie gratiile şi căuta şi el să dărâme zidul. Deodată lăsă braţele în jos istovit şi îi luă locul Pongo al nostru. Uriaşul puse mâna pe daltă şi ciocan şi se apucă de treabă.

Cei doi pompieri din fata ferestrei se opriră din lucru când bucăţile de piatră începură să zboare deasupra lor. Cu fiecare lovitură Pongo sfărâma bucăţi mari din piatra tare ca fierul, aşa că în curând capetele de jos ale zăbrelelor erau libere. Făcu un semn pompierilor să stea liniştiţi, apucă cu pumnii drugii de fier şi-i împinse cu toată puterea în afară. Strigăte de uimire se auziră din stradă când uriaşul smulse din zid gratiile şi le zvârli jos.

Imediat sări în stradă şi noi îl ajutarăm pe colonelul bondoc să treacă şi el prin deschizătura îngustă. Urmară Roer, poliţiştii, sergentul, Manant, Hasting, eu şi cel din urmă Marian. În clipa când sări jos, în celulă ţâşni văpaia albă. Focul misterios distrusese uşa, pătrunzând înăuntru.

Poliţiştii ne înconjurară repede şi ne duseră la adăpost în clădirile învecinate. Într-o străduţă strâmtă şi întunecoasă ne oprirăm şi cercetarăm cu atenţiune ferestrele din apropiere.

— Prin multe trece omul alături de dv., gâfâi colonelul. Acum vom lua în primire cuibul prietenului Tsao... Dădu câteva ţignale, poliţiştii alergară din toate părţile şi se împrăştiară repede, ascultând de ordinele prefectului lor. În câteva clipe tot blocul din jurul frizeriei fu încercuit, două granate de mână fură zvârlite în

oblonul din care ieşea tubul aducător de moarte şi odată cu coloana de foc ce se înălţă, oblonul căzu la pământ cu zgomot. Lanterne orbitoare luminară dugheana. Pe un fotoliu de frizerie zăcea legat şi cu căluş în gură... Tsao. Colonelul rămase înmărmurit o clipă, apoi făcu un semn unui poliţist şi chinezul fu dezlegat.

— Cine te-a adus în halul asta? întreba Barrington.

— Nu ştiu, domnule! se tângui galbenul, tremurând ca varga. Am fost culcat la pământ.

Şi arătă cu mâna un cucui de sub coada ce o purta pe cap.

Colonelul privi îngândurat umflătura. Lovitura trebuie să fi fost foarte puternică şi nu era de mirare că chinezul abia se putea ţine pe picioare.

— N-ai lăsat tu obloanele la uşă? răcni apoi prefectul, înfuriat.

— De ce-ai făcut asta mai devreme ca de obicei?

Tsao privi năuc la colonel, dădu apoi din cop, duse mâna la cucui schimonosindu-se de durere şi gemu:

— Stăpâne, am fost doborât când era încă lumină.

— Preston! tună colonelul, ai văzut doar şi tu când a lăsat obloanele?

— Da, cel puţin mi s-a părut, că el a fost.

— Ţi... s-a... părut... repetă colonelul, lungind cuvintele.

— Hm... Da, da, nu e exclus ca un alt chinez să-i fi luat locul. Galbenii cam seamănă unul cu altul. Ei, dragă Tsao, după cât se vede ai duşmani, de aceea te voia lua sub ocrotirea mea.

La un semn al său doi poliţişti îl luară în primire şi-l duseră de acolo. Privirăm de aproape tubul din care fusese zvârlit focul distrugător. Din cauza exploziei granatelor de mâni el se îndoise, dar puturăm constata totuşi că gloanţele incendiatoare fuseseră aruncate printr-un arc, aşa dar fără nici un zgomot.

Percheziţionarăm cu atenţiune dugheana, căutând o ieşire secretă, dar chiar poliţiştii experimentaţi, care cunoşteau şiretlicurile chinezilor, nu putură descoperi nimic. Singura posibilitate era ca ticăloşit să fi părăsit frizeria prin intrarea alăturată şi să fi izbutit să se furişeze prin cercul poliţiştilor. Poate chiar în clipa când Barrington fluierase, adunându-şi trupele.

Colonelul îşi aţinti deodată privirea asupra unui siamez slăbănog care se ivise îndărătul uşii dughenei şi se repezi spre dânsul.

— Maha, strigi el, iritat – cum de-ai ajuns aici? Cum de-ai găsit în locul acesta?

Chipul inteligent şi energic al tânărului siamez rămase

nemişcat când răspunse:

— Tuan. Am auzit glasul tău pe când mă aflam încă departe. Maha luat după el şi te-am găsit.

— Hm... făcu Barrington şi-l privi bănuitor. Ei, da, am strigat niţeluş cam tare. Dar ia s-auzim ce-ai de raportat!

— I-am urmărit pe cei doi chinezi, Tuan. Se află acum în odaia dosnică lui Kulang cu un alb bărbos.

Ne privirăm încremeniţi. Nu cumva albul acesta o fi Larrin sau Haridell? Asta ar fi o captură bună. Dar informaţia dată de siamez şi fie întemeiată şi mai ales sinceră?

O privire în ochii cinstiţi al tânărului ne alungă pe dată îndoiala. Omul acesta n-ar fi fost în stare să mintă.

Frecându-şi mâinile, Barrington veni spre noi:

— Kulang ăla are o tavernă de opiu pe lângă Grădina botanică. De mult l-am trecut pe lista neagră dar n-am putut dovedi nimic împotriva lui şi adeseori ne-a dat de veste când se aflau la el criminali pe care îi căutam. E drept că numai europeni; pe compatrioţi de-ai lui nu i-a trădat încă niciodată. Locuieşte într-o vilă şi tot ce putem face acum e s-o încercuim în toată regula şi să pătrundem înăuntru. Ce-o să mai mă bucur când vom pune mâna pe onorabilul domn Larrin!

— Nu credeţi şi dv. că Kulang are acolo şi ieşiri tăinuite? întrebă Marian.

— Nu, răspunse colonelul – căci casa lui e complet izolată intre două şosele largi. Dac-ar fi în port s-ar schimba lucrurile. Când toate acestea voi pune două rânduri de poliţişti la distante mari între ele. Preston, du d-ta oamenii într-acolo, fără să bată la ochi! Peste un sfert de ceas venim şi noi şi intrăm în casă în mod oficial. Dăm buzna în odaia din dos şi cei doi chinezi împreună cu europeanul bărbos se vor trezi în faţa revolverelor mele.

Colonelul părea să fie acum de-o veselie uimitoare.

— Maha, se adresă el siamezului – capeţi o gratificase dacă punem mâna pe păsările acestea. Cred că nu te-au zărit?

Un surâs flutură pe chipul siamezului.

— Tuan, nici tigrul nu observă când mă iau eu după el. Chinezii nu m-au văzut şi nu m-au auzit.

— Ai dreptate, altminteri al fi împărtăşit şi tu soarta bietului Kaho, camaradul tău care a fost ucis.

Chipul lui Maha se schimonosi de furie grozava.

— Dar imediat îşi recăpătă expresia liniştită, mândră. În schimb, glasul său era cu totul altul când se rugă:

— Tuan, ia-mă şi pe mine. Cel doi chinezi nu trebuie să-ţi

scape.

— Bine, încuviinţă colonelul.

— Dar să te ţii de Pongo. Veţi forma un fel de rezervă. Veţi pleca cu a doua maşină, care va sosi puţin timp după noi la tavernă. Domnul Roer şi domnul Manant vor trebui să vie şi ei cu a doua maşină, pentru ca surpriza lui Larrin să fie cu atât mai mare. Primul interogatoriu îi vom lua chiar acolo pe loc; poate că luându-l prin surprindere Larrin va spune mai mult decât ar vrea el să spuie.

— Numai de l-am prinde! glumi Marian.

— Să n-ai grijă, îl prindem noi, domnule Farrow. A! uite că şi vin cele două maşini. Urcaţi, domnitori Ne-am înţeles: a doua maşină porneşte după cinci minute.

IV.
ÎN TAVERNA DE OPIU.

ÎN PRIMA MAŞINA luară loc Barrington, Marian, Hasting şi eu, în a doua, Manant, Pongo şi Maha. Trecurăm prin port şi prin centrul comercial şi ajunserăm pe şoseaua largă cure ducea spre cartierul vilelor europene. Cu puţin înainte de grădina botanică, şoseaua se desparte şi acolo se afla taverna de opiu a chinezului. Această grădină botanică nu e altceva decât o bucată de junglă, care fusese lăsată acolo când cu lărgirea oraşului. E întretăiată de câteva străzi şi la început e un teren de joc pentru copii, pe care odraslele europenilor se zbenguiesc în voie atunci când apune soarele.

La vreo sută de metri de grădina botanică, maşina noastră opri în fata unei vile în stil european.

— Aici locuieşte Kulang, ne lămuri colonelul, coborând. Ia spune, domnule Farrow, unde ar putea fi aici ieşiri secrete? Cele dintâi case se află la vreo sută de metri depărtare; la dreapta şi la stânga sunt şoselele pentru automobile. Aşa că nu îi vezi pe oamenii mei? Cu toate astea stau în şiruri duble şi vor fi la faţa locului îndată ce voi fluiera. Haidem repede, eu o iau înainte.

— Un moment, te rog! făcu Marian. Bucata asta de junglă mă interesează foarte mult. D-ta n-o socoţi deloc suspectă, pentru că e grădina botanică a oraşului Singapore, dar eu cred că se ascund unele taine în ea. Vila lui Kulang e prea apropiată pentru ca el să nu fi pus nişte tuburi ascunse care sfârşesc acolo.

— Asta în cazul când e într-adevăr în legături cu banda căutată de noi. De vreme ce oamenii d-voastră au înconjurat vila, noi putem să cercetăm grădina.

— Asta ar însemna pierdere de vreme, iar de găsit tot nu putem găsi nimic acum pe întuneric, obiectă prefectul. Şi în timpul acesta cei doi chinezi şi bărbosul şi-ar putea lua tălpăşiţa.

— Cum au să treacă prin lanţul format de poliţişti dv.? întrebă Marian. Eu zic că putem da în toată liniştea o raită prin grădina botanică.

Barrington n-avea astâmpăr de enervare. Nici noi nu pricepeam dorinţa aceasta ciudată a prietenului meu. Care ne-ar fi făcut să pierdem vremea fără folos. Tocmai când vroiam să-mi spun şi eu părerea. Marian zise cu hotărâre:

— Bine, domnule Barrington, mergeţi d-voastră în vila lui Kulang. Eu voi da o raită prin pădure, la nevoie chiar singur de tot. Vom vedea apoi dacă n-am avut dreptate.

Vorbise cu atâta seriozitate, încât colonelul, după ce bombăni morocănos ceva răspunse:

— Fie, domnule Farrow, putem face la repezeală plimbarea asta.

— Hawkins, se adresă şoferului – când va sosi cealaltă maşină, să le spui domnilor să aştepte aici. Să pornim, deci. Cu toate că nu văd rostul acestui lucru.

— Chiar dacă va fi fără folos, vom fi cel puţin liniştiţi că ne-am făcut datoria. Am putea lua cu noi şi câţiva oameni din poliţiştii d-voastră, ca să cercetăm cu amănunţime grădina.

— Fie şi aşa. Trebuie să-ţi spun, însă, domnule Farrow, că în vremea din urmă se cum petrec lucruri necurate în grădina botanică. Câţiva poliţişti care îşi făceau rondul pe acolo au dispărut fără urmă. Am întreprins razii serioase, dar fără nici un rezultat Şi deoarece oamenii au dispărut numai noaptea, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Ei vezi, domnule Barrington, ce dovadă mai bună vrei pentru presupunerea mea de a fi prin grădină ieşiri de ganguri secrete. Poliţiştii, care au făcut, probabil întâmplător, vreo descoperire importantă, au fost ucişi, puţ şi simplu şi transportaţi în gang. Aţi fi putut căuta mult şi bine. Intrările acestor ganguri secrete trebuie să fie foarte iscusit ascunse, căci îmi închipui că raziile au fost îndeplinite cu multă atenţiune. Poate însă c-avem noroc de data aceasta şi dăm peste vreun membru al bandei pe când iese sau intră în gangul secret.

— Ăsta ar fi într-adevăr un mare noroc, mormăi Barrington. În

orice caz, să nu ne depărtăm prea mult unul de altul, pentru ca acela care va fi atacat să poată căpăta ajutor. Aşa, acum am ajuns la marginea grădinii. Aici stau sentinele la distanţă de zece metri unul de altul. Şi cu douăzeci de metri mai adânc e al doilea cerc.

— Atunci ne vom despărţi abia când vom fi trecut de acesta, propuse Marian. Suntem patru oameni şi dacă mai luăm şase poliţişti, vom putea străbate jungla într-un lanţ destul de larg. Fireşte că va trebui să ţinem revolverele pregătite şi să ne folosim fără cruţare de ele de îndată ce se va arăta ceva suspect.

— Bine, mormăi colonelul. Am ajuns şi la al doilea lanţ, vom aduna oamenii de care avem nevoie.

Curând furăm înconjuraţi de şase poliţişti vânjoşi, cărora prefectul le dădu ordinele trebuincioase. Luarăm hotărârea să rămânem la distanţă de vreo douăzeci de metri unul de altul. Fiecare trebuia să înainteze cât mai pe nesimţite şi să fie atent la orice zgomot suspect.

Ne despărţirăm şi la un ţignal dat de Marian, pornirăm. La dreapta mea mergea Marian, la stânga Hasting.

Străbătuserăm jumătate din parc şi tocmai ne întrebam dacă întreprinderea la care pornisem nu era fără rost, când din dreapta detună o împuşcătură, urmată de un ţipăt. După sunetul care se auzise, deduserăm că trebuia să fi fost poliţistul cel mai îndepărtat.

Imediat dădurăm buzna într-acolo şi ajunserăm într-un luminiş mic scăldat în razele lunii şi de jur-împrejurul căruia erau tufe dese.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barrington. Cine a tras?

— Lionel, care mergea la dreapta mea, răspunse un poliţist.

— Ei, Lionel, unde eşti? strigă prefectul, de poliţie.

Nimeni nu răspunse şi deodată primul poliţist exclamă:

— Lionel a dispărut. El a tras, cunosc sunetul armei sale. Îmi spuneam că a nimerit un duşman, dar acum ştiu că el a scos ţipătul de moarte. Domnule colonel, acesta e al optulea camarad pe care-l pierdem în blestematul asta de parc.

— Ştiu, Gibson, zise Barrington, cu ciuda. Acum înţeleg unde s-au întâmplat crimele. Căci ceilalţi şapte şi-au făcut rondul trecând tot prin luminişul acesta. Cel puţin aşa li s-a spus să procedeze. Trebuie să cercetăm cu amănunţim? Tufişurile.

— Stai niţel, zise Marian, n-are nici un rost să cercetăm la întâmplare. Scoateţi lămpile şi luminaţi spre pământ. Trebuie să găsim urme.

Zece lanterne îşi îndreptară lumina în jos.

— Uite aici glonţul care a fost tras, zise Marian. Şi astea două dungi sunt de sigur urmele călcâielor... Lionel trebuie să fi fost apucat pe la spate şi târât prin luminiş. A mai avut timp să tragă un glonţ, ceea ce înseamnă că întâi l-au culcat la pământ. Dar nu pot descoperi nici o urmă a vreunui străin. Aici e dâra lăsată de Lionel, care venise din spre stânga. În locul acesta a fost atacat, a tras şi a fost târât apoi spre dreapta, aşa dar, trebuie să cercetăm tufişul de colo. A! acum îmi pot lămuri cum stau lucrurile. Aici a stat duşmanul, asta se vede după pământul bătătorit. De sigur că a aruncat din spate un laţ asupra nenorocitului, l-a tras apoi spre el şi l-a târât în tufiş.

— Fir-ar sa fi... scrâşni Barrington. Atunci e tot „omul cu laţul", care îşi face meseria pe aici. Înainte, trebuie să punem mâna pe ticălos!

Marian desfăcu ramurile tufei şi ne făcu semn să fim liniştiţi. După câteva minute Marian ieşi îndărăt şi şopti:

— Urmele încetează brusc. Aşa dar, trebui sa existe vreo trapă acolo, pe care eu n-o pot descoperi însă. Vreţi să mergem cu toţii să cercetăm pământul cu atenţiune, sau sa facem mai întâi o vizită domnului Kulang?

— Eu sunt de părere să ne luăm după urma asta, domnule Farrow, zise prefectul. Poate ca „omul cu laţul" e în legătură cu banda, deşi înainte vreme lucra întotdeauna singur. Şi-a dobândit porecla de pe urma faptului că se pricepea de minune să arunce laţul asupra victimei, apoi s-o jefuiască. Într-o bună zi, poliţiştii englezi i-au dat de urmă în vizuina lui şi l-au arestat. Acum o jumătate de an a fost spânzurat.

— Atunci, cum de se află iarăşi, aici, domnule prefect? întrebai eu peste măsură de mirat.

— Nu-i nimic extraordinar în faptul acesta, răspunse colonelul, calm.

— D-ta îi cunoşti prea puţin pe chinezi. „Omul cu laţul" şi-o fi cumpărat un înlocuitor care a fost spânzurat în locul lui. Asta s-a mai întâmplat, şi nu numai odată.

— A fost doar în temniţa engleză şi acolo sa fi fost cu neputinţă schimbul acesta, mai obiectai eu.

— Ba e foarte cu putinţă. Acum îmi aduc aminte că un gardian al acestei temniţe, care avea în paza lui pe „omul cu laţul", a fost uns în cartierul chinezesc. Fireşte că făptaşul n-a fost prins. Pun rămăşag că gardianul acesta a fost mituit atunci, căci „omul cu laţul" avea de sigur partizani care au plătit bine pentru ca să-l

poată elibera. Poate ca gardianul a vrut să stoarcă mai mulţi bani şi atunci l-au ucis. Acum îmi pot lămuri şi dispariţia câtorva negustori bogaţi în ultimele luni. „Omul cu laţul” şi-a reluat activitatea aici, asta-i tot.

— De necrezut! făcui eu.

— Ehe! râse Barrington. Să fii d-ta numai o jumătate de an prefect de poliţie în Singapore şi ţi-ai schimba părerea. Cred că nici bătrânul Ben Akiba n-ar mai spune atunci „nimic nou sub soare”.

— Dar să pornim; trebuie să găsim ascunzătoarea acestui ucigaş. Poate c-avem noroc şi descoperim gangul care duce la vila lui Kulang.

— Gibson, las-o mai încet, trebuie să mergem împreună şi în linişte. A... Dumnezeule!

Tânărul poliţist, prieten probabil cu cel dispărut, îşi făcuse loc în tufiş. Deodată scoase un ţipăt gâlgâitor, se clătină pe spate, smulse însă cu ultima rămăşiţă de energie revolverul de la brâu şi slobozi un glonţ de-a curmezişul în tufiş. Acestei împuşcături îi urmă un ţipăt pe jumătate înăbuşit. Gibson se prăbuşi însă şi când luminile lanternelor noastre căzură asupra lui, văzurăm cu groază că avea înfipt un cuţit lung în beregată. Murise.

Câteva clipe ramaserăm înmărmuriţi, în preajma cadavrului, apoi colonelul zise cu glas turburat:

— Acesta e al nouălea viteaz pe care-l pierd aici. Înainte, domnilor, „omul cu laţul” trebuie să-şi primească pedeapsa, chiar dacă va fi să-mi dau viaţa.

Cu furie desfăcu crengile.

— Noi îndreptarăm îndată lumina lanternelor spre spărtură şi tresărirăm fără voie. În mijlocul tufişului se găsea un chepeng lat, acoperit cu pământ şi cu ierburi: intrarea spre ascunzătoarea ucigaşul. Şi ceea ce împiedica închiderea acestui capac era... un braţ omenesc, care ieşea afară de la cot. Degetele lungi şi uscate ale mânii se mişcau încet, ca picioarele unui păiajen. Mâneca unui veştmânt de mătase se suflecase şi pe pielea braţului se vedea un tatuaj ciudat, albastru.

— Asta e „omul cu laţul”, scrâşni Barrington.

— Îl recunosc după semnul de pe braţ. Slavă Domnului, Gibson s-a răzbunat. Fiţi cu băgare de seamă căci primejdia n-a trecut.

Intrarăm cu toţii în desiş şi ne aşezarăm în jurul chepengului, cu armele gata de tras. Un poliţist apucă braţul criminalului şi la comanda colonelului un al doilea ridică repede capacul.

Văzurăm atunci un Chinez care gemea, ghemuit pe o scară de

bambus. Fu scos afară el dus în luminiş. Veştmântu-i de mătase galbenă era plin de sânge în partea de jos. Un poliţist tăia repede haina şi atunci văzurăm că glonţul lui Gibson îi găurise stomacul.

— Şi-a căpătat pedeapsa cuvenită, scrâşni colonelul; să moară aici ca un câine! Un om va rămâne de pază, noi ceilalţi mergem sa cercetăm gangul.

Marian coborî cel dintâi scara de bambus, peste câteva clipe ne aflam cu toţii într-un tufiş scund, pe care merserăm vreo zece metri. Ajunserăm într-o încăpere pătrată şi mărişoară care era însa pustie.

— Asta sa fie ascunzătoarea lui? întreba colonelul. Nu prea cred!

— Nu, domnule prefect, răspunse Marian. E însă un mormânt mare. Vedeţi locul acesta? Aici l-o fi îngropat pe bietul Lionel. Celelalte victime ale sale or fi şi ele îngropate aici; în felul acesta o fi putut să-şi păstreze taina atâta timp, făcând sa dispară victimele fără urmă.

— Ai dreptate, domnule Farrow, murmura Barrington. Băieţi, la lucru! Uite o sapa colo în ungher, scormoniţi pământul!

Marian avusese dreptate. Imediat ieşi la iveala trupul poliţistului care fusese gâtuit cu un lat, după cum arătau semnele ramase la gât. Apoi se descoperiră trupurile celorlalţi nenorociţi.

Părăsirăm tăcuţi încăperea fioroasa. Nici o ramificaţie nu se vedea acolo, aşadar „omul cu latul” n-avea legătură cu banda. De aceeaşi părere era şi colonelul când ajunserăm din nou în luminiş. În lipsa noastră, criminalul îşi dăduse sufletul.

— Acum sa ne înapoiem, porunci colonelul. Domnule Farrow, îţi mulţumesc ca ne-ai îndrumat sa cercetam parcul. Odată cu moartea acestui nelegiuit ni s-a mai luat o piatra de pe inima.

Peste câteva minute ajunserăm la maşina noastră. Al doilea automobil sosise şi el. Totuşi hotărâsem sa pătrundem noi patru întâi. Şi zise colonelul iar:

— Înainte, domnilor, eu voi merge în frunte!

Intrarăm într-o grădiniţă şi de acolo în vestibulul spaţios al vilei. Un chinez zâmbitor în vestmânt bogat ne ieşi în întâmpinare.

— Stăpâne, făcu el înclinându-se adânc în faţa lui Barrington. Vizita dumitale înseamnă o mare cinste pentru păcătoasa mea casa!

— Bine, bine, vulpe bătrâna, îl întrerupse colonelul râzând. N-am timp acum să-ţi ascund vorbele frumoase. Pe cine ascunzi în odaia din dos. Repede, vreau sa stau de vorba cu el.

— Sunt străini, zise galbenul, fără sa fie tulburat. Au venit

pentru prima data în casa mea.

— Si i-ai dus imediat în odaia din dos?

— Aveau recomandări bune, stăpâne.

— Las ca o sa vad eu mai târziu cum stau lucrurile. Haideţi, domnilor să-l vedem mai de aproape pe european!

Colonelul trase revolverul, străbătu vestibulul şi deschise o uşiţă de lângă scara care ducea la etaj. Intrarăm într-un gang îngust care avea o singura uşa. Barrington o deschise repede şi ridica revolverul.

— Buna seara, domnilor...

Tăcu şi privi înaintea sa.

— Au şters-o, răcni el. Dar uite paharele golite pe jumătate. Kulang le-o fi dat de veste! Stai că-ţi arat eu!

Spumegând de furie paşi în odaia frumos mobilata. Îl urmarăm, dar deşi cercetam cu băgare de seama, nu descoperirăm nimic. Podeaua aceea acoperita în întregime cu o rogojina de cocos, iar pereţii erau tapetaţi cu mătase.

Kulang intrase nesimţit în odaie şi deodată îi auzirăm glasul:

— Oh, au plecat clienţii mei?

Barrington se întoarse cu iuţeala fulgerului:

— Da, au plecat, tună el – şi tu ai fost acela care i-ai prevenit. Haide repede, arată-ne ieşirea secretă, că de nu, iţi găuresc scăfârlia cu un glonţ!

Chinezul nu mai zâmbea acum.

— Oh! Gangul secret! bâlbâi el, vădit speriat. L-au descoperit. El duce în magazia mea. Au să fure.

Îşi făcu ioc înaintea noastră, se repezi spre ungherul din stânga al încăperii şi apăsă pe un buton ascuns. O uşiţă se deschise. Kulang dădu să intre, dar Barrington îl trase înapoi:

— Nu merge aşa, drăguţule, tu vei veni în urmă. Nu vreau să-i mai previi şi de data asta.

Aprinse lampa de buzunar şi îndreptă lumina în deschizătură.

— Strâmt al dracului! Mormăi el şi-şi făcu loc cu greu.

Marian şi Hasting îl urmară, iar eu rămăsei la urmă. Adică în spatele meu mai venea Kulang, care părea să fie îngrijorat pentru mărfurile sale, căci se tot văicărea mereu.

Nu eram deloc detectivi buni, altminteri n-ar fi trebuit să-l lăsăm pe chinez să meargă în urmă. Dar deoarece colonelul însuşi orânduise aşa, nu ne-am mai gândit la urmări.

Merserăm orbeşte după colonel şi ajunserăm într-o încăpere mare, care era goală.

— La dracul înjură colonelul. Nu se poate, 49 trebuie să fie o

ieşire aici. Ei; Kulang, unde e pivniţa ta cu mărfuri?

Dar galbenul nu răspunse şi când mă întorsei... văzui în locul din perete, unde se îmbuca scara, o placă de oţel lucitor.

— Aşa, aşa! făcu Barrington. Acum am căzut în cursă. De ce nu l-am lăsat pe Kulang să meargă înainte!

— Mângâie-te cu gândul, că ne-ar fi scăpat şi atunci, domnule colonel, zise Marian, văzând mutra necăjită a prefectului. Chinezii ăştia sunt şireţi nevoie mare şi noi nu ne putem măsura cu ei. Lasă că prietenii noştri ne-or da ei de urmă. Păcat numai că Larrin a şters-o în vremea asta.

Trecură câteva minute şi deodată auzirăm paşi uşori îndărătul plăcii de oţel, care închidea ieşirea. Apoi un murmur de glasuri, înjurături şi oricât erau de înăbuşite sunetele, recunoscurăm vocea bravului căpitan Roer.

Ţineam îndreptată lumina lămpilor noastre spre placa de oţel pe care deodată o văzurăm ridicându-se cu repeziciune şi Roer zbură în încăpere, ca împins de un resort. Placa de oţel coboară imediat la loc.

— Sus mâinile! răcni căpitanul şi îndreptă revolverele asupra noastră.

Nu ne putea recunoaşte din pricina luminii orbitoare, totuşi lăsă îndată armele în jos, când Marian zise răzând:

— Mai lasă-ne niţeluş în viaţă, dragă Roer. Mă bucur din suflet c-ai venit să ne ţii de urât în capcana asta.

— Ce măgărie! îşi dădu drumul bietul olandez. Auzi d-ta nemernicie: mă lasă să cobor scara spunându-mi că d-voastră va aflaţi aici jos, deodată mă văd în fata plăcii de oţel şi când mă întorc, o drăcie din alea coboară îndărătul meu. Apoi se ridică cealaltă placă, mă trezesc cu un ghiont zdravăn şi acum ma bucur că vă revăd sănătoşi şi teferi. Să vezi că vine îndată şi Manant împreună cu ceilalţi.

— Dar de ce v-aţi despărţit.

— Păi... vroiam să ajung cel dintâi la d-voastră... şi aşa s-a şi întâmplat. Aha! Vine nepotu-meu!

Îndărătul plăcii se auziră iar înjurături; apoi ea se ridică şi Manant zbură înăuntru.

— Ia te uită! făcu Roer. Dar de ce vii abia acuma!

— Pentru că aveam o bănuială împotriva chinezului. Şi l-am silit să coboare seara înaintea mea, se apără tânărul. A şi făcut-o, calm de tot, a aprins o lanternă şi m-a călăuzit jos. Dar deodată se făcu întuneric. Se scuză spunând că lampa lui nu funcţionează bine. Şi când am scos lampa mea... ia-l pe chinez de unde nu-i.

— Întocmai aşa mi s-a întâmplat şi mie, mormăi căpitanul. Să vezi că lucrurile se vor petrece la fel şi cu ceilalţi. Nu m-ar mira să-l văd acum pe Pongo ivindu-se.

Îndărătul plăcii de oţel se auzi iarăşi gălăgie, dar ceea ce zbură înăuntru nu era credinciosul nostru Negru, ci sergentul Preston, pe care colonelul a întrebă îndată prietenos cum Dumnezeu ajunsese aici.

Preston privi câteva timp năuc în juru-i, apoi lua ţinuta militărească şi răspunse:

— Domnul colonel mi-a ordonat să viu.

— Ce? Ţi-am ordonat eu? făcu prefectul. Ce tot îndrăgi acolo, omule?

— Un chinez veni fuga din vilă, răspunse Preston – şi vru să-mi vorbească. Apoi îmi transmise ordinul domnului colonel să-l urmez mediat. Aşa am venit acum, iată-mă!

Barrington tăcu o vreme, apoi dădu din cap şi murmuri:

— Să nu-ţi vie să crezi! Acum, eu nu mai dau două parale pe viaţa noastră.

Marian râse şi şopti:

— Domnule Barrington, eu însa mă bizui pe Pongo. Ascultă ce spun: prietenul acesta credincios ne va scoate de aici.

— Dumnezeu să te asculte... răspunsei el. Eu sunt totuşi de altă părere. Să vezi că nu va trece mult şi Pongo al d-voastră va veni să ne ţie tovărăşie. Aş pune chiar rămăşag.

— Hai s-o facem, se grăbi să zică Marian. Dar să ştii că...

Îşi rupse vorba căci deodată răsună de undeva un glas batjocoritor. Nu putură stabili de unde venea misteriosul glas. Dar îşi dădură seama imediat că era al celui mâi mare duşman al nostru, căpitanul Larrin.

— Acu, îi am adunaţi la un loc pe aceia care ne-ar putea face rău, zise el. Zău că n-aş fi crezut, d-le Farrow, că vei izbuti să evadezi de pe „Insula dracului”. Am crezut-o de abia când subalternul meu de pe insula din marea Bandei mi-a raportat cele petrecute acolo. Dar însă, îţi făgăduiesc că nu vei mai avea prilej de fugă. Vă încredinţez pe toţi câţi sunteţi aici că voi şti să vă împiedic odată pentru totdeauna să depuneţi vreo mărturie împotriva mea. Îţi exprimaseşi nădejdea, domnule Farrow, că Pongo al d-voastră v-ar putea salva. Fii însă pe pace, căci chiar dacă el ne-a scăpat, tot n-avem să ne temem de dânsul, deoarece nici un judecător nu va da crezare spuselor lui. Şi sunt încredinţat că oamenii mei vor pune curând mâna pe el, oricât ar fi de puternic.

Duşmanul nostru nevăzut făcu o pauză. Auzirăm şoapte, apoi glasul tăios răsună din nou:

— Mă iertaţi, Kulang m-a întrerupt. Mi-a dat de veste, domnule colonel, că oamenii d-tale se apropie. Fii pe pace, asta n-are ce să-mi strice, căci ştiam de mult că vila noastră e încercuită. Află însă că avem un gang secret care duce în Grădina botanică şi d-ta ştii prea bine că în jungla asta putem ieşi oricând neobservaţi de nimeni. Ca să te mângâi, îţi voi spune că această casă va fi cuprinsă de flăcări peste câteva minute. Am luat hotărârea să aruncăm în temniţa în care vă aflaţi câteva cartuşe incendiatoare, dintr-acela cu care aţi făcut cunoştinţă în vechea închisoare din port. Efectul îl cunoaşteţi. Cenuşă se va alege din trupurile d-voastre, iar prietenul Kulang va fi despăgubit de societatea de asigurare. Nu vei putea spune că n-am făurit planul cât se poate mai bine. Pe siamezul d-voastră l-au observat cei doi chinezi ai mei, care şi-au ciopârţit într-adins obrajii. Nu l-au ucis însă ca pe micul Malaiez, ci l-au călăuzit încoace, pentru ca să cădeţi în cursă d-voastră, domnilor. Şi după cum vedeţi, planul a reuşit de minune.

Larrin făcu o nouă pauză de care se folosi Marian ca să întrebe:

— Ia spune, Larrin sau Haridell, cum te-o fi chemând! De ce ne porţi o ură atât de înverşunată? Noi te-am salvat doar de la moarte când te-am găsit leşinat în cabina de pe vasul acostat într-un golf al Sumatrei. Fără ajutorul nostru ce s-ar fi ales de d-ta?

Larrin tăcu vreo câteva clipe, apoi răspunse aspru:

— Fără voi aş fi murit, dar acum trăiesc şi vreau să-mi duc viaţa mai departe. Şi asta nu e cu putinţă atâta vreme cât voi nu veţi fi morţi. Vreau să vă istorisesc totuşi ceva, înainte ca prietenul meu Kulang să azvârle focul în temniţa voastră. Fratele meu vitreg Haridell şi cu mine, suntem una şi aceeaşi persoană. Când nu purtam barba falsă mă numeam Larrin. Eu sunt căpetenia bandei de piraţi care cutreieră apele acestea de un timp încoace. De câte ori puneam mâna pe un vas pe care-l jefuiam, reţineam întotdeauna pe unul sau doi oameni din echipaj şi când ne întâlneam cu un vapor francez îi dădeam drept membri ai bandei de piraţi Şi jurământul meu de francez avea mai multă trecere în faţa autorităţilor, decât toate tânguielile nevinovaţilor. Ori sunt mulţi dintr-aceştia în coloniile franceze.

Făcu iar o pauză şi Barrington strigă:

— Eşti un diavol cu chip de om!

Haridell râse.

— Zi-mi cum vrei. Ea cred că am procedat cum trebuie. Da,

mulţi oameni fără vină au fost condamnaţi. În biroul meu sub firma „Thackeray Brothers”, pe care-l cunoşti, de stejar, se află în masa mea de scris însemnarea exacta oamenilor care au fost condamnaţi pe temeiul jurământului meu. Dar nu veţi găsi aceasta, căci în cărând veţi fi la strămoşii voştri din cer.

— „Thackeray Brothers”, pai asta-i o firmă veche de tot răcni colonelul.

— Da, rase criminalul – dar a fost cumpărată de mine acum vreo zece luni. E, doar tare importantă. Ascultă mai departe: cei doi chinezi sunt cei mai buni subalterni ai mei. Şi-au făcut rănile acelea grozave numai ca să capete încrederea poliţiei cu povestirile lor. Şi au izbândit. Kulang este cel mai bun tovarăş al nostru aici pe uscat. Nici nu bănuiţi cine vine în localul acesta şi cine îşi trădează cele mai mari secrete în fumul beţia de opiu sau alcool. Astfel suntem veşnic informaţi care vapor ajunge sa fie acostat. Ha, ha! Şi multă vreme ne vom mai face meseria, căci din voi nu se vor mai găsi poate decât nişte oase calcinate.

Tăcu iarăşi şi se auziră şoapte, după oare răsună din nou glasul ticălosului:

— Trebuie să sfârşim, domnilor, căci trupele d-voastră sunt nerăbdătoare. Aşadar, încă o data: eu sunt căpitanul Larrin şi Haridell în acelaşi timp; sunt căpetenia temutei bande de piraţi, eu am trimis mulţi nevinovaţi pe „Insula dracului”, acum în urmă pe dl. Farrow cu camarazii săi Hasting, Bertram şi negrul Pongo. Mai notează că chinezul care se află lângă mine va zvârli acum foc spre temniţa voastră şi în scurt timp toată casa va fi mistuită de flăcări. Iar eu, domnilor, voi continua să trăiesc şi mai târziu, mă voi lăsa odihnei, după ce voi fi pus deoparte mai mult decât îmi trebuie. Ha, ha!

Un hohot batjocoritor încheie discursul acestui monstru cu chip de om; dar era ultimul lui hohot pe acest pământ. Căci, deodată se auziră două strigăte de moarte, apoi... răsună un glas de înger pentru noi, glasul credinciosului nostru Pongo:

— Massers fie liniştit, va fi liber în curând. Massers răi va fi bun acum.

Răsuflarăm uşuraţi. Colonelul Barrington oftă:

— Ştii d-ta, domnule Farrow, zise el cu glas scăzut – acum aţi dobândit certificatul nostru şi vă puteţi arăta cu capul sus în faţa întregii lumi. Iar noi am scăpat de o adevărată pacoste. Pe Pongo al d-voastră vreau să-l îmbrăţişez, oricât de urât e la înfăţişare. De ce moarte grozavă am fi avut parte, dacă n-ar fi fost el!

— Îl uiţi pe Maha al d-voastră, siamezul, zise Marian. Are şi el,

de sigur, partea lui de merit în eliberarea noastră.

— Tăcere! Vine cineva pe scară îndărătul plăcii de oţel. Aceasta se ridică şi în lumina orbitoare a lanternelor noastre se ivi Pongo.

— Massers toţi aici? Massers sănătos? întrebă el, agitat.

Marian păşi repede spre negru şi-l strânse.

— Da, Pongo, suntem cu toţii aici, teferi.

Marian păşi spre Negru şi-i întinse mâna sus.

Urcarăm în grabă scara îngustă şi ne strânserăm cu toţii în odaia din dos a tavernei de opiu. Pe unul din divane zăcea o făptură acoperită. Barrington se apropia curios şi dădu la o parte faţa de masă aruncată deasupra ei, dar în aceeaşi clipă se dădu speriat înapoi şi murmură:

— Groaznic!

— Tuan, zise Maha, siamezul – aşa i-ar fost scris. Trebuia să aflăm unde te găseşti tu şi el ne-a spus-o.

Sub faţa de masă zăcea trupul lui Kulang. Căruia Maha îi smulsese mărturisirea supunându-l la chinuri groaznice.

Colonelul se cutremură de groază şi se îndreptă spre uşă.

— Unde sunt Larrin şi cei doi chinezi? mai întrebă el.

— În camera alăturată, răspunse Maha. Râzând – prietenul meu negru i-a redus la tăcere.

— Mai bine să nu-i vedem, zise colonelul – să fie duşi de-a dreptul la morgă. Pe d-voastră însă, domnilor – ni se adresă el nouă – vă felicit din adâncul sufletului. Nici o bănuială nu mai planeze asupra dumneavoastră şi dobândiţi pe deasupra mulţumirea ca prin ajutorul d-voastră mulţi nevinovaţi îşi vor recăpăta libertatea. Mă duc imediat la sediul firmei „Thackeray Brothers” şi voi căuta lista de care ne vorbea Haridell.

— Dacă îngădui, venim şi noi, propuse Marian şi la încuviinţarea colonelului, se îndreptă cel dintâi spre uşă.

V.
SPRE SIAM.

DUPĂ TRATATIVE ÎNDELUNGATE şi telegrame lungi, justiţia franceză din Saigon consimţi să elibereze un număr de întemniţaţi, condamnaţi pe baza jurămintelor falşe ale lui Larrin. Noi furăm „reabilitaţi” cei dintâi.

Într-o după-amiază şedeam comod în biroul prefectului, după ce avusesem o convorbire telefonică cu colonelul Daendels, comandantul legiunii străine olandezo-indiană din Segli. Sergentul Vaasen se întorsese cu oamenii săi şi cei doi tigri pe care îi

prinsesem în ţinutul mlăştinos. Hasting se vindecase complet în vremea asta şi furăm nevoiţi să ne despărţim de simpaticul camarad.

După cum spuneam, şedeam în cabinetul de lucru al prefectului poliţiei din Singapore şi discutam cu el privitor la planurile noastre de călătorie. Vroiam să ne înapoiem în Sumatra, ca să mai încercăm să prindem rinocerul cuirasat, proiect la care trebuiserăm să renunţăm atunci prin forţa împrejurărilor.

Colonelul tocmai se pregătea să rostească un mic discurs de rămas-bun, când uşierul îţi intră în birou şi anunţă:

— E o doamna afară care doreşte sa vorbească domnului prefect. Nu vrea să plece nici în ruptul capului. Spune c-a venit în chestia Haridell.

— Las-o să intre imediat! porunci Barrington.

Apoi se întoarse spre noi:

— Fireşte că trebuie să rămâneţi aici, domnilor. Cazul acesta vă priveşte şi pe d-voastră.

Uşa se deschise şi uşierul anunţă:

— Doamna de Valentini.

O femeie înaltă şi zvelţi se apropia cu paşi uşori de masa colonelului. Faţa ei frumoasă, energică era schimonosită de durere şi ochii ei căprii erau plini de lacrimi.

— Ajută-mă, domnule Barrington, imploră ea – soţul meu a dispărut.

— Bine, bine, doamnă – răspunse colonelul, cu dispariţiile se ocupă un departament special al poliţiei noastre. Dar... uşierul mi-a spus că veniţi în chestia Haridell... Ce legătură e între una şi alta?

— Poftiţi paşaportul meu! zise femeia şi puse documentul pe masă.

— Eu sunt Ellen de Valentini, soţia legitimă a comerciantului Gabriel de Valentini.

Barrington se făcu roşu ca o fată mare şi dădu din cap..

— Ştiţi, urmă tânăra femeie – că acum trei luni soţul meu a fost condamnat la muncă silnică în Cayenne, pe temeiul mărturiei căpitanului Haridell. Dar el a fugit în cursul transportării şi de atunci n-am mai auzit nimic de el. Sunt încredinţată însă că trăieşte ascuns pe undeva şi te rog, domnule Barrington, să-mi ajuţi să-l găsesc.

Colonelul începu să-şi scarpine de zor chelia.

— Fireşte, fireşte, stimată doamnă, zise apoi – fireşte că vă voi da concursul în toate privinţele. Dar zău că nu va fi prea uşor.

Vedeţi d-voastră, de trei săptămâni toată lumea ştie că condamnaţii nevinovaţi sunt puşi în libertate. Şi... aşteptaţi o clipă...

— Începu să cerceteze o listă lungă –... da, aici... aici este trecut şi numele soţului d-voastră. Gabriel de Valentini, întocmai. A fugit din Saigon, după cum raportează autorităţile de acolo.

— Da, domnule Barrington, zise cu însufleţire tânăra femeie – a sărit de pe vapor. Şi în primele zile a făcut ce-a făcut şi mi-a scris, vestindu-mă că se află în siguranţă şi că se va întoarce în curând. De-odată însă n-am mai primit nimic de la el.

— Doar o ultimă scrisoare mi-a mai parvenit şi conţinutul ei a făcut o impresie ciudată asupra mea. Scria că despărţirea noastră va mai fi de lungă durată, dar să nu fiu îngrijorată. Acum, domnilor, nu mai e doar nici un motiv să rămâie ascuns. Trebuie să fi citit de mult informaţiile din ziare. Simt că e în mare primejdie şi de aceea vă implor, domnule prefect, să mă ajutaţi.

Colonelul se scarpină iar în cap şi ne privi atât de rugător, încât Marian se ridică şi se prezentă doamnei:

— Ah, d-voastră sunteţi domnii care au evadat de pe „Insula dracului”? Făcu ea bucuroasă, după ce mă prezentai şi eu. O! Domnilor, sunt sigură că mă puteţi ajuta. Căutaţi-l pe soţul meu!

— Îl vom căuta, stimată doamnă, răspunse Marian, serios. Dar răspundeţi-mi, vă rog, la o întrebare: unde a fost predată ultima scrisoare a soţului d-voastră?

— În Sambor, pe fluviul Mekong.

— În Sambor... murmură Marian. Asta e în drum spre Siam. Fireşte, cea mai apropiată salvare pentru un evadat. Dar cum să-l găsim acolo? Poate că trăieşte liniştit sub un nume fals şi ar fi de ajuns câteva anunţuri în ziarele locale pentru ca să aveţi imediat ştiri de la el?

— Domnule Farrow, răspunse doamna de Valentini – descrierea aventurilor d-voastră şi a sentinţei de reabilitare a apărut şi în gazetele siameze; cu toate astea soţul meu n-a dat încă nici un semn de viaţă, ajutaţi-mă, domnule Farrow!

— Fireşte că vă vom ajuta, stimată doamnă.

— Vi-l voi pune la dispoziţie pe Maha, zise colonelul... El e siamez şi îşi cunoaşte ţara.

Sună şi dădu poruncă uşierului să-l aducă pe Maha.

Peste câteva minute acesta îşi făcu apariţia şi colonelul îi se adresă imediat:

— Maha, ai prilejul să faci o faptă bună. Doamna de Valentini aci de fată, îşi caută soţul care ar fi fugit în Siam, patria ta. Vrei

să-i dai o mână de ajutor pentru a-l găsi?

Maha privi pe soţia îndurerată şi se înclină adânc.

— O voi ajuta, răspunse el, simplu.

— O! Cât sunt de mulţumită că toţi vor să mă ajute, zise tânăra femeie, zâmbind printre lacrimi.

— Bine, zise colonelul. Aşa dar, Maha, ultima veste din partea domnului a venit din Sambor. De acolo trebuiesc pornite cercetările. V-aş sfătui, domnii mei, să ocoliţi Cochinchina franceză, căci domnii de la Curtea Marţială de acolo vă poartă ură, desigur şi vă vor face tot soiul de greutăţi. Plecaţi mai bine la Bangkok şi de acolo luaţi-o spre frontieră. Dacă domnul de Valentini e în Siam, nu se poate să nu-i găsiţi urma.

— Păcat că n-ai mai primit nici o veste, murmură Marian. Din cauza aceasta nu ştim nici măcar dacă e într-adevăr în Siam.

Doamna de Valentini râse, cu amărăciune.

— De la Gabriel n-am avut nici o ştire, dar am primit din Bangkok o scrisoare în care se afla o bucată de mătase curioasă. Nu ştiu cine mi-a trimis-o.

— O aveţi la dv.?

Doamna de Valentin scoase din geantă o bucată de mătase roşie, de mărimea palmei, acoperită cu broderie albă. Marian o luă şi o privi câtva timp, apoi îi întrebă pe Maha:

— Ce sa însemneze asta?

Siamezul aruncă doar o privire asupra mătasei şi tresări puternic. Chipul său atât de liniştit de obicei exprimă de date aste o spaimă adâncă. Întinse braţele, se clătină pe picioare şi gâfâi:

— Tuan, zeu rău.

— Ce? răcni Barrington. Maha, vino-ţi în fire! Ce-i cu cârpa asta?

Siamezul căută să se stăpânească şi privi la colonel, apoi izbuti să îngâne:

— Tuan, nu pot să ajut, nu pot merge în ţara mea. Zeul este împotriva noastră. Rămâneţi aici, el e grozav şi vă va prăpădi.

— Dar bine, Maha, zise colonelul, mustrător – tu eşti doar om luminat. Crezi într-adevăr că un zeu vă poate face ceva?

Dar vederea bucăţii de mătase îi făcuse pe siamez să-şi piardă cumpătul şi repeta neîncetat: „zeu rău”. Era cu neputinţă să obţinem vreo lămurire de la el refuză cu încăpăţânare să ia parte la expediţia noastră. Atât făgăduielile cât şi ameninţările nu folosim la nimic.

— Dacă nu se poate, nu se poate! zise Marian în cele din urmă. Vom porni fără el spre Siam. Acum sunt şi eu de părere, stimată

doamnă, că trebuie să ne începem cercetările în Bangkok. Când aţi primit bucata de mătase?

— Acum patru săptămâni.

— Atunci, să pornim cât mai repede. Unde ne întâlnim apoi?

Doamna de Valentini îi privi uimită.

— Dar bine, domnule Farrow, vă însoţesc doar...

Zadarnic încercarăm s-o convingem să renunţe la gândul acesta, peste două zile ne îmbarcarăm pe vaporul care avea să ne ducă la Bangkok. Roer şi Manant se despărţiră şi ei de noi, ca să-şi cumpere un vas nou, aşa că ramaserăm numai cu Pongo, căci pe doamna de Valentini nu ne putem bizui. Mai târziu, însă, mă încredinţai că mă înşelasem în privinţa aceasta, căci ea se dovedi atât de vitează şi hotărâtă cum nu m-aş fi aşteptat de la o femeie.»

Sfârşitul volumului: **AVENTURI LA SINGAPORE.**

Încercând să scape din mâinile unor fanatici pe un om nenorocit, cei doi tovarăşi întâmpină aventuri palpitante în misteriosul Siam. Ele vor fi povestite în volumul următor, intitulat:

ELEFANTUL ALB.

In Numărul următor:

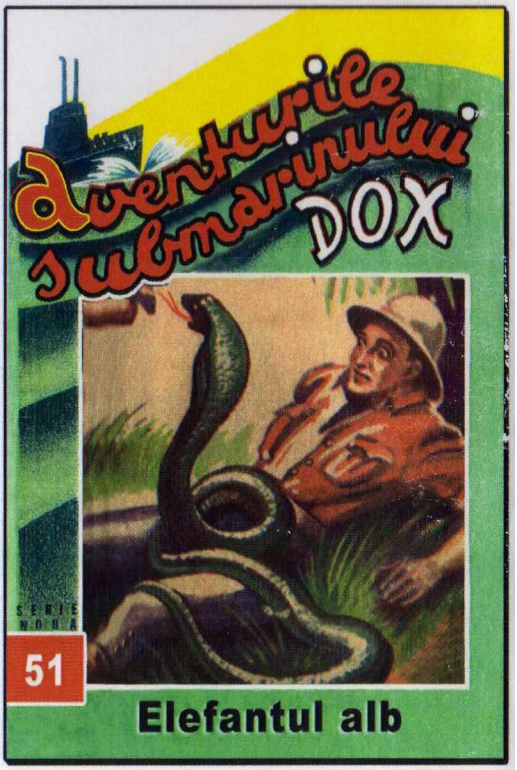

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro